

לצבי שפירא, על ראיון מאלף ביותר אחר האיש המעניינים והחביבים ביותר בור הערבי בישראל, הר"ר נזיר יוניס מכפר...

לעדי טלמור, אחד ממגישי שבע אפס ע המחליפים את אלכס אנסקי. מדי ניקר מצליח להרגיז את המאזינים בצורת הגשה...

האגרה ועומדים בכל נטליהוצאות הגרול, התקשרו בימי השנייה עם מישורי רשות השידור בירושלים ובעו שיחיורו להם את כספי האגרה, מכיוון שהטלוויזיה אינה ממלאה את התחייבותיה ואינה משררת.

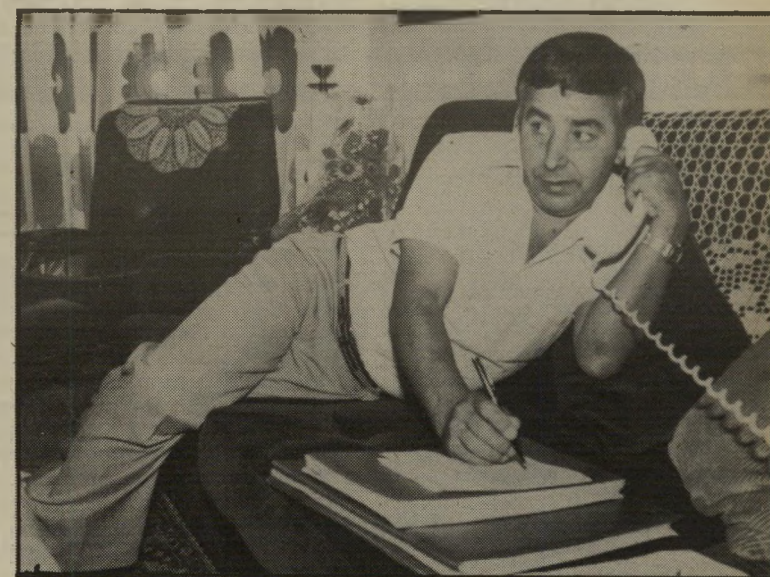
קרפין אינו אשם

מקורבו של מיכאל קרפין, עורך מבט, הנמצא בחופשה מעבודתו למשך 10 ימים, היו מרוצים השבוע. זו הפעם הראשונה בשנים האחרונות שמתרחשת מהומה במחלקת-החדשות, וקרפין אינו מעורב בה. הם מתכוונים למהומה שבעיקבותיה הושעה חזי קוקה, יו"ר ועד הטכנאים, והואפל המירקע.

ידידיו של קרפין טוענים שזו הוכחה ניצחת לכך שלא קרפין הוא הסיבה לכל המריבות, אלא המצב.

הכל טעותו

גירסה חדשה להאפלת מירקע הטלוויזיה נשמעה ביום הראשון בישיבה משותפת של ועד אגודת-העיתונאים של רשות-השידור, רדיו וטלוויזיה. שם סיפרו חברים ממחלקת-החדשות בטלוויזיה סיפור חדש על מאורעות היום הרביעי, שבעיקבותיהם לא שודרה הכתבה על ביקור

חבריועד עמור למה קיצצו לו?

לפת המטבע כראי שתישאו בבית, מתאר למורה בית-ספר מהרוז הישן, ולא לקרין תוכנית-בידור.

מאחורי המירקע הכספי

זרחים רבים, שאינם מתחמקים מתשלום

קריצה רבת משמעות

רבים שנכחו במופע הגרול של ההצדעה למשה וילנסקי לא יזכרו את הקריצה רבת המשמעות שקרצה שושנה המארי לזילנסקי באמצע ההופעה. המעשה שאיר את הצופים המומים.

המופע אורגן על-ידי מחלקת-התכנות וה' שפירא. הערב סיכם 50 שנות-פעילות בזמר העברי, והשתתפו בו אמנים מן השורה הראשונה בארץ, שהסכימו להופיע בהתנדבות.

אחת האמניות היתה שושנה דמארי, שלפי התוכנית היתה אמורה לשר שני שירים. היא שרה את שני השירים, ואחריהם לא נתן לה איש לרדת מן הבימה, וכך מצאה את עצמה שרה עוד ועוד. בין השירים ששרה היה השיר אני מצפת. אחת השורות בשיר אומרת: "למרות שבחורות ישנן רובן / אותי אין לעזוב." דמארי שרה ברגש, וכשהגיעה למישפט הזה הסתכלה לעבר וילנסקי שישב בשורה הראשונה וקרצה לו, לעיני כל הקהל ולעיני אשתו, שישבה לצידו, וחיכה היך קפוא.

גליצה'ל הקליטו את המופע, ובהקלטה ניתן לשמוע את צחוק הקהל בקטע הזה של השיר. שפירא עיבר את ההקלטה לתוכנית בת שלוש שעות, שנקראת ירכלניות, וששודר ביום השבת בשעה 12 בצהריים.

היה בטוח שמדובר בקסטת-זידיאו, שהובאה לאולפן במישרין מהרהבית. לפי הסכמי-העבודה של הטכנאים אין לשרר צילומים מקטטה הזאת, בגלל משאומתן מתמשך בין הטכנאים להנהלה על הפעלת ציוד האי-ארג'י, שהוא ציוד ידיאו. לפי הסכם זה לא נכללים שידורי-הלוויין במיס' גרת האסורים לשידור. קוקה לא ידע שהכתבה שודרה בלוויין לחו"ל, ומשם בחזרה בלוויין אר-צה.

כשהגיעה כתבת סוכנות הידיעות הורה, וקר קה חשב שהמדובר בקטטה, הוא הסביר לרפיק חלבי, עורך-מבט-מחליף (מיכאל קרפין נמי צא בחופשה), שהוא לא יסכים לשידור הכתבה. חלבי ניסה להסכים לו שהמדובר בטוג אחר של כתבה ושזו כתבת-לוויין, אך קוקה לא הסכים לשמוע. היו חילופי-דברים חריפים בין השניים, שהסתיימו בהאפלת המירקע לכמה שניות, וכי עקבותיהן לשביתת-טכנאים ממושכת.

הלימודית בשביתה אחרת

הטלוויזיה הלימודית שבתה ביום השישי. רבים מן הצופים היו בטוחים ששביתה טכנאי רשות-השידור התפשטה והגיעה גם לטלוויזיה הלימודית, אך האמת היא שזה רק צירוף-מיקרים שהדברים נפלו באותו היום.

עובדי הטלוויזיה הלימודית שובתים בגלל סיבה אחרת לגמרי. הם מוחים על החלטתו של שרהיינוד, יצחק נבון, שהם חלק ממישרדו, לבטל את שעת-השידור ביום השישי ב-4 אחרי הצהריים. בשעה זו נהגה הטלוויזיה הלימודית לשרר תוכנית ספרותית, כחלק מן המישרד ערב-חדש, או סדרות דוקומנטריות. בגלל הזות שעות הקיץ, ובגלל התקצרות הימים, מטעמי טבע וחורף, גבלה שעת-השידור הזאת בכניסת השבת. הטלוויזיה הלימודית אינה משררת בשבת, ולכן הופסקו מישרדים אלה.

הטלוויזיה הכללית ראתה שעה פנויה, והש' תלטה עליה אחר כך שבעות. אנשי הלימודית כעסו ופנו לנבון. נבון החליט, לפני כמה ימים, שהלימודית בכל זאת לא תשרר, וזו הסיבה לש' ביתה.

לא מכירים במנהל

עיתונאי-הטלוויזיה אינם מכירים בסמכותו של יאיר אלוני כמנהל-הטלוויזיה.

אלוני מונה בהחלטת הוועדה-המנהל לתקופה של שנה. מינוי זה, לתקופה זו, הוא בניגוד להסכמים שיש להנהלת-הרשות עם אגודת הי עיתונאים. לפי ההסכמים לא ימונה מנהל לתקופה העולה

זמרת דמארי אותה אין לעזוב

התוכנית הזאת היתה הסנונית הראשונה בסדרת ערבי-הצדעה שהפיקה מחלקת-הבידור של גליצה'ל למושורים. שחקנים ומוסדות הד קשורים בתרבות הישראלית. בין השאר: ינתן רטוש, נתן דן, שמואל רודנסקי, הפאל קלצ'קין, 40 שנה לקאמרי.

בשבוע שאחרי-כך, כשבת ה-25.1, בשעה 15.00 תשודר התוכנית שיר-אהבה חיילי מופע-הצדעה לסשה ארגוב.

בעיקבות המופעים האלה עומדים לצאת לאור תקליטים שהם הקלטות של המופעים לפני ה קהל.

על שלושה חודשים. (לכן מונה יוסף בראל בזמנו לתקופה של שלושה חודשים, ואחרי-כך קיבל הארכה לשלושה חודשים נוספים). העיתונאים רוגנים וטוענים כי הם נמצאים איתו בניתוק מגע.

כתבה מצונזרת

כתבה על מחאתם של עיריות-הפיתוח קוצצה. הטענה היא שזו אינה החלטה מיקצועית, אלא תוצאה משיקולים פוליטיים.

כפורום ראשי-ערי-הפיתוח, שהתכנס בתל-אביב ביום החמישי, יצאו ראשי-העיריות במחאה חריפה נגד הממשלה. ראש וראשון למחאה והאדם שאמר את הדברים החריפים ביותר בכנס, היה שאול עמור, שהוא ראשי-מועצת מיגדל העמק, המשמש כיו"ר פורום ראשי-ערי-הפיתוח, ובתוארו השלישי הוא חבר הוועד-המנהל של רשות-השידור.

אבי ברזילי, שנשלח לסקר את ישיבת-החירום, שלח את הכתבה לירושלים, כשהוא מצרף לה הוראות-עריכה, מכיוון שלא היה באפשרותו לנסוע ולערוך אותה בעצמו. ברזילי שלח חומר ובו היו מצולמים קטעים מנאומיהם של ארבעה אנשים: עמור, אלי דה-קסטרו, ראש עיריית עכו, פרוספר עזרן, ראש-עיריית קריית-שמון, ואל חימפון, יו"ר מועצת חצור-הגלילית. עמור אמר את הדברים החריפים ביותר, בין השאר: "השילטון עוסק בהונאת נבחריו ואורחיו."

מייד אחרי ישיבת-החירום נסע עמור ליישיבת-חירום אחרת — של הוועד-המנהל, ישיבה שבה הוחלט להשעות את חזי קוקה, יו"ר ועד-טכנאי-הטלוויזיה, בעיקבות האפלת-המירקע. אחרי ישיבה זו נשאר עמור בירושלים כדי לצפות בכתבה. לתדהמתו שודרה הכתבה, וכל הקטע הקשור בו לא נכלל בכתבה. למחרת בבוקר ערך בידור, ונודע לו שעורך-המישנה באותו יום היה מנשה רז, וכי הוא קצץ את הקטע בכוונה. עמור התלונן על העניין בישיבת הוועד-המנהל שנערכה ביום השישי, וביקש מיאיר אלוני, מנהל-הטלוויזיה, שיערוך חקירה של הדברים.

מנשה רז אכן היה עורך-מישנה של מבט באותו הערב, אך הוא לא ערך את הכתבה, הוא רק קיצץ אותה וקיצר אותה מכתבה של 2 וחצי דקות לכתבה של רקח וחצי. זו היתה תוצאה של שיקול מקצועי, וצורך לעמוד בלוח-זמנים של המהדורה. זה היה קטע שלא תרם תרומה מהותית לתוכן הכתבה, ולא היה הקטע היחיד שקוצץ. אני מצפה מחבר הוועד-המנהל של רשות-השידור שתהיה לו תודעה של עריכה."

אוויר יקר, אוויר זול

נויה רימלט, עורכת ומפיקה בגליצה'ל רצתה להכין תוכנית מיוחדת על הצליינים. יא התכוונה להתלוות לקבוצת-צליינים. לנסות להבין מה קורה להם. מי הם מריץ תם. בין השאר חשבה גם לעסוק בבעיית המוצרים שאותם מס' קיים סוחרים זרזים לתיירים הדתיים. לאט-לאט, ככל שהת' אקה במחקר, גבר נושא המוצרים על כל שאר הנושאים. והפך ישרה ועיקרה של התוכנית.

רימלט בירת המים

ימלט גילתה תהו-והוהו בשטח האביזורים הקדושים שמוכרים גיירים. למשל: בקבוקי-אוויר מארץ-הקודש. מים קדושים מן רדן וקופסות של אדמת-קודש חומה. אחת החנוניות בבית-לחם סיפר לה הסוחר כי הוא ממלא בעצמו הדברים לא ישמעו כנובלות גמורה. הוא אמר שהוא מרתח את אים לפני שהוא נותן אותם לכומר אחרי המילוי. כדי שייברך ליהם.

עומת זאת, גם המחירים אינם קבועים. בלשון המעטה. מחירו של בקבוקים או של קומסת-אדמה נע בין דולר עד ששה דולר דולר. אף על אחד מן המוצרים. כך גילתה רימלט, אין שמו של צרן. על כולם. בלי יוצא מן הכלל. כתוב שהם בורכו על-ידי הכנסייה. היא התקשרה לכנסייה הפרוטסטנטית, ושם אמרו לה שהם אינם משתמים פעולה עם רני הפרטים הקדושים. גם נציג האפיפיור בארץ אמר שהוא מסרב לתת את ברכתו מוצרים אלה.

מישרד-התיירות, מצידו, ממליץ לתיירים על חנויות אחדות, ובין השאר גם על חנויות בהן נמכרים הבקבוקים הברוכים. במישרד-התיירות התנערו מהנושא, ואמרו שעניין מחירים נמצא באחריות מישרד-התעשייה-הימייסחר. שם התבקש הדובר להשיג יוצרת-התוכנית רשימת מחירים מוקפאים של המוצרים הללו, אך במשך 10 ימים לא בליח להמציא רשימה כזאת. התוכנית תשודר בגליצה'ל ביום השישי, בשעה 17.00 אחרי-הצהריים.